

พลีกรัก

บทที่ 5

แก้วเครื่องตีที่ถูกลงตรงหน้า ทำให้ชายหนุ่มต้องมองหญิงสาวอย่างงุนงง เจ้าหล่อนทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ขณะที่พี่สาวอุทานอย่างแปลกใจ

“นม... นี่คุณเธอจะให้คุณนินนาทตีมนมหรือ”

“ก็มันนะซีคะ พวกเราก็ตีมนมทุกเช้า มันดีสำหรับ...”

เด็ก ๆ... เธอละคำพูดสุดท้ายไว้

คุณศรียาญอมยิ้ม ขณะที่ประกายวาวๆ ปรากฏขึ้นในดวงตาของชายหนุ่ม เขายิ้มกว้าง

ส่วนศรียาญก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นั่งลงก้มหน้าก้มตาทานข้าวต้มราวกับไม่มีใครอื่น

“ไม่ได้เรื่องเลย” นุชนรงค์บ่น ขยับลุกขึ้น “รอเดี๋ยวนะคะ คุณนินนาท นุชจะไปซิงกาแฟมาให้”

“ไม่เป็นไรครับ... ตีมนมก็ได้ ความจริงผมชอบนมมาก...” ประกายตาวาววามส่งให้เด็กสาวที่นั่งอยู่คนละด้าน “ไม่นึกเลยว่าน้อยจะรู้ใจ”

“ไม่ใช่รู้ใจคะ” เธอไม่สมควรใจจะรับคำ “แค่คิดว่าเวลาคุณนินนาทอยู่ที่บ้านก็คงตีมนมเหมือนกัน”

“ไม่เห็นจะได้เรื่อง คุณนินนาทโตขนาดนี้ก็ยังตีมนมเป็นเด็กทำไม”

ศรียาญทำเฉย ก็เขายังเป็นเด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมจริงๆ สมควรยังงะมาจิบแม่

ชายหนุ่มกลับตีมนมอย่างไม่เอาทร้อใจ ซ้ำยังทำท่าว่าชอบมันมากเสียด้วย...

ศรียาญพกพาความซุ่นซ้องไม่สบายใจไปเรียนหนังสือ เมื่อมีโอกาสได้คุยกับอาจารย์เธอก็เล่าหมดสิ้นว่าแม่พูดอย่างไร

“เขาคงคิดจะแต่งงานกันจริงๆ ไม่อย่างนั้นแม่คงไม่พูดอย่างนั้น” เธอโอดครวญ

“ก็ช่างเขาเถอะน่า” ไววิทย์ปลอบ “ถ้าเป็นความสุขของแม่น้อยก็ควรจะยินดี อะไรที่น้อยไม่พอใจก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสียก็แล้วกัน”

เธอได้แต่ทำหน้าที่มู๋ แม้แต่อาจารย์ก็ยังไม่อยู่ข้างเดียวกัน

อีกครู่หนึ่งเธอก็เริ่มบเร้า

“จารย์ขา ต่อไปนี้จารย์ไปบ้านน้อยบ่อยๆ ได้ไหม แล้วน้อยจะทำกับข้าวอร่อยๆ ให้ทาน”

ไววิทย์หรีตามอง “กำลังมีแผนอะไรอีกหรือยังงะ”

“แหม แผนแผนอะไรกันคะ น้อยเพียงแต่อยากให้จารย์ไปที่บ้านเท่านั้นเอง”

“ไม่ได้ผลหรอกน่า..... ลองคุณแม่พูดออกมาอย่างนั้นก็แสดงว่าเขาตัดสินใจกันแล้ว ถึงผมจะไปบ้านน้อยบ่อยแค่ไหนก็คงเปลี่ยนใจเขาไม่ได้ ถ้าคุณแม่สนใจผมจริงผมคงไม่ต้องรอมารจนถึงปานนี้หรอก”

“แหม ก็แต่ก่อนจารย์ไม่เคยแสดงอะไรให้แม่รู้เลยนี่คะ ว่าจารย์ชอบแม่มากแค่ไหน บางทีถ้าแม่รู้.....”

“แต่มาถึงตอนนี้ผมคิดว่าสายเกินไปแล้วละ น้อย”

“แต่น้อยว่ายังไม่สายนะคะ ถ้าแม่ได้เห็นจารย์ทุกวัน อย่างน้อยก็จะเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างจารย์กับนายคนนั้นแล้วแม่ก็จะเห็นว่าจารย์เป็นผู้ใหญ่ที่น่ารัก ส่วนเขาเป็นเด็ก บางทีแม่อาจจะนึกขึ้นมาได้ว่าใครเหมาะสมควรกับแม่มากกว่ากัน”

“เฮ้อ... เรานี่นะ” อีกฝ่ายส่ายหน้าพลาถอนใจ

“นะคะ... จารย์ไปบ้านน้อย...”

“จะดีรึ... อย่าดีกว่าน่า...”

“โธ่ น้อยขอร้องนะคะ ไม่มีใครว่าอะไรหรอกคะเพราะว่าใกล้สอบแล้ว น้อยจะบอกแม่ว่าจารย์มาช่วยติวหนังสือ นอกจากแม่ไม่ว่าแล้วยังจะรู้สึกขอบคุณอีกด้วยซ้ำ”

เขายังไม่ยอมรับคำ แม่สาวน้อยจึงมีท่าที่เง้งออด

“จารย์ไม่ยอมไปเองใช่ไหมล่ะ แล้วมาอ้างว่าเกรงแม่จะว่า”

“ไม่ใช่อย่างงั้น...” หนุ่มใหญ่เสียงอ่อน “เอาละ ถ้าน้อย

อยากให้ไปผมก็จะไป แต่ไปแล้วจะอยู่ด้วยนานแค่ไหนผมไม่รับรองนะ”
“ตกลงค่ะ” ใบหน้าอ่อนสดใสขึ้นในทันที

สองสามวันมานี้ศรีวรงค์จึงมีไวยวิทย์เป็นแขกประจำ เขารับเธอกลับบ้านแล้วขลุกอยู่ด้วยกันตลอดเย็นจนค่ำ เมื่อใดที่แม่และ นินนาท วรการ กลับมา จึงมักจะได้เห็นอาจารย์กับลูกศิษย์คู่นี้

ศรีวรงค์แจ่มใสเหมือนสบายใจนักหนา รวากับจะบอกอีกฝ่ายหนึ่งว่าคนนี้อย่างที่เธอเต็มใจต้อนรับ

“แม่ขา วันนี้น้อยทำแกงมัสมั่นไก่เลี้ยงอาจารย์ แต่อร่อยสู้แม่ทำไม่ได้ วันหลังแม่โชว์ฝีมือบ้างนะคะ”

“แม่คะ กุ้งอบวุ้นเส้นนี้ทำยังไงคะ พรุ่งนี้น้อยจะทำให้อาจารย์ทาน”

และหากนินนาทแสดงเจตนาว่าจะไม่อยู่ทานอาหารค่ำด้วยเธอก็แสดงความพอใจออกมาให้เห็น

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณนินนาทไม่อยู่แต่อาจารย์จะอยู่ แม่คุยกับอาจารย์นะคะ น้อยจะทำการบ้าน”

ตลอดเวลาจะได้ยินเสียงพูดคุยประจ้อประแจ สีนหาร่าเรียงแจ่มใสหรือไม่ก็นิ่งทบทวนวิชากันอย่างใจจดใจจ่อ หากเมื่อไรรวมกลุ่มคุยกัน เธอจะยกความดีต่างๆ ของอาจารย์ขึ้นมาพูดอย่างชื่นชมยกย่อง เมื่อไรที่นุชนรงค์แหวะให้อย่างนึกขวาง เด็กสาวก็จะปกป้องออกตัวแทน

นินนาทจับตามองขริมๆ รู้สึกได้ว่าอาจารย์ไวยวิทย์เป็นคนพิเศษสำหรับเธอ

หากอาจารย์ไม่อยู่ พอทานอาหารเสร็จเด็กสาวจะปลิกตัวเข้าห้องปิดประตูจนแม่ต้องขึ้นมาตาม

“คุณนินนาทอุตส่าห์มาทานข้าวที่นี้แทนที่จะไปตามร้านหรูๆ เพราะอยากคุยด้วย ทำไมหนูไม่เต็มใจต้อนรับเขาจ๊ะ”

“น้อยจะดูหนังสือค่ะแม่ ไกล่สอบแล้ว”

แผนการของเธอมิที่ท่าว่าจะไปได้ดี เพราะไม่กี่วันต่อมา นินนาทก็เริ่มห่างเหิน เขามาส่งแม่ น้อยอยู่ชั่วคราวก็ลากลับ สีนหาท่าที่ไม่ค่อยแจ่มใสนัก

“วันนี้ทำกับข้าวอะไร พิเศษสำหรับอาจารย์อีกใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ สำหรับอาจารย์โดยเฉพาะ”

“ถ้าหากจะมีลูกศิษย์ดีๆ อย่างนี้ ผมสอนหนังสือตั้งแต่แรกก็จะได้หรือ” เขาแกล้งประชด

“ถ้าคุณอายุมากกว่านี้ น้อยก็ไม่รังเกียจหรอกไม่ว่าคุณจะเป็นอาจารย์หรือว่าเป็นอะไร”

“อายุอีกแล้ว ทำไมถึงนิยมคนแก่หนัก”

“อ้อ เพราะว่าน้อยชอบคนแก่มากกว่าคนหนุ่ม ถ้าหากจะมีการแต่งงาน น้อยก็อยากให้เป็นคนแก่มากกว่า”

ชายหนุ่มนิ่ง สีหน้าหม่นลง

ศรีวรงค์นึกสงสารอยู่เหมือนกัน แต่จะทำอย่างไรได้ ก็เธอไม่ยอมมีพ่อเลี้ยงอายุสี่สิบแปด มากกว่าเธออยู่แค่แปดและน้อยกว่าแม่ถึงสิบสองปี.....

รถของแม่ซ่อมเสร็จจากอู่ บางครั้งแม่ขับเองแต่บางครั้งคนงานของบริษัทวรกการก็ขับมาส่ง ตัวแม่ตามมากับ ‘เจ้านาย’

ชายหนุ่มมีท่าทีขริมเฉยโดยเฉพาะกับศรีวรงค์ เธอคิดว่าเธอรู้เหตุผล ก็เขารู้ดีแก่ใจว่าเธอไม่อยากจะเขาเป็นพ่อเลี้ยง

ปล่อยให้เขารู้ เธอตั้งใจเช่นนั้น บางทีเขาจะพิจารณาตัวเองบ้างยังไม่สายหากเขาจะถอนตัวจากไป

แล้วแม่จะเสียใจไหมนะ... เธออดกังวลไม่ได้... คงไม่หรอกนะก็ไม่เห็นแม่จะมีท่าทีกุกกิกหวานชื่นฉันทันคนรักกับเขาเลยนี่นา... แต่... อาจเป็นเพราะแม่รู้ตัวว่าแม่แก่กว่าเขามากก็ได้ จึงเป็นการไม่สมควรหากจะแสดงอะไรให้ลูกๆ เห็น ดังนั้นเธอและพี่สาวจึงยังไม่มีโอกาสได้เห็นท่าทีเหล่านั้นจากคนทั้งสอง แต่เวลาที่อยู่ด้วยกันตามลำพังพวกเขาอาจจะหวานยิ่งกว่าหวาน ซึ่งยิ่งกว่าซึ่งก็เป็นได้

โธ่เอ๊ย ขอให้เขาเลิกกันได้ด้วยดีเถอะ.....

นุชนรงค์ดูจะเป็นคนเดียวที่เดือดร้อนกับการห่างหายไปของชายหนุ่ม เธอเดาออกว่าใครเป็นสาเหตุจึงหันมาต่อว่า

“เพราะเธอคนเดียวทำเหมือนไม่ยอมต้อนรับ ที่กับอาจารย์

ไววิทย์ละก็เอาอกเอาใจจนออกนอกหน้ายังกับอยากได้อาจารย์เป็น
พ่อเลี้ยงเต็มประดา คุณนินนาทคงโกรธก็เลยไม่ยอมมาหลายวันแล้ว”

“ช่วยไม่ได้ เขาอยากเข้าใจไปเองนี่”

“เป็นใครก็ต้องเข้าใจ คุณนินนาทไม่ได้ปัญญาอ่อนสักหน่อย”

“ก็ดีแล้ว น้อยไม่ยอมมาให้เขามา อยากให้เขาห่างๆ ไปบ้าง
จะได้มีโอกาสมองหาสาวอื่นที่เหมาะสมกับเขาแทนที่จะมาเกาะติดอยู่กับ
แม่เรา”

“โธ่เอ๊ย ถึงยังงี้เขาก็ต้องเจอกันอยู่ดี ก็เขาทำงานอยู่ด้วยกันนะ
อย่าลืมหิ”

“เจอกันเวลาทำงานคงไม่มีเวลาหวานใส่กันหรอก ไหนจะงาน
ไหนจะลูกน้อง เขาคงต้องเขินคนอื่นบ้างละ”

“ประสาท” นุชนรงค์ร้องออกมาอย่างขัดเคืองใจ

พอพบอาจารย์ไววิทย์ ศรียรงค์ก็รายงานอย่างพอกพอใจ

“หลายวันมานี้เขาไม่ได้มาที่บ้านและแม่ก็ไม่ได้เตือนอะไรเลย
แม่ไม่ได้พูดถึงเขาเสียด้วยซ้ำไปคะ จารย์ขา”

“แต่เขาก็เจอกันที่ทำงานทุกวันไม่ใช่หรือ”

“ก็จริงค่ะ แต่ว่า...”

ไววิทย์ดึงยิ้มๆ “น้อยไม่คิดหรือว่ามันจะง่ายเกินไป แผนการ
ง่ายๆ ตื้นๆ ของน้อยไม่น่าจะให้ผลดีขนาดนั้น ความจริงเขาอาจจะ
ไม่มีอะไรกันอยู่แล้วก็ได้”

“ไม่รู้ละ ถึงอย่างไรน้อยก็ดีใจก็แล้วกัน น้อยภาวนาขอให้เขา
ต่างก็เจอคู่ที่เหมาะสมมากกว่าจะชอบกันเอง”

หนุ่มใหญ่ได้แต่ส่ายหน้า

“น้อยจะสบายใจที่สุดเลย ถ้าแม่เลือกจารย์ จารย์เป็นคนเดียว
ที่น้อยเห็นว่าเหมาะสมกับแม่”

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้นหรอกนะ” เขาแย้ง อะไรบางอย่างปรากฏ
อยู่ในสีหน้าที่หม่นมัวลง “ผมรู้ว่าคุณแม่ไม่ได้คิดกับผมในทางนั้น
ผมเอง... ตอนนั้นก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าอยากจะเป็นแฟนกับแม่ของน้อย”

“อ้าวว...” เสียงอุทานบอกความแปลกใจ ไบหน้าใสประกาย
ตาผิดหวังเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน “ทำไมล่ะคะ”

ไววิทย์รู้สึกเหมือนถูกโยกคลอนจิตใจจนต้องหันหน้าหนี

“น้อยยังเด็ก ไม่มีวันจะเข้าใจความรู้สึกของผู้ใหญ่หรอกนะ”

ศรียรงค์แปลกใจและผิดหวังเป็นที่สุด หรือว่าวันนี้อาจารย์จะ
กินยาผิดเลยเกิดอาการสับสน ก็ที่ปีมาแล้วที่อาจารย์เฝ้ามองแม่
เธอรึเซียร์จนสุดฤทธิ์ มาวันนี้จู่ๆ ก็พูดว่าไม่แน่ใจแล้ว ว่าอยากจะเป็น
แฟนกับแม่

เนียเธอ... ผู้ใหญ่ แล้วอะอะอะไรก็อ้างว่าเด็กไม่เข้าใจ

“ไว้หน่อยโตอีกหน่อยแล้วผมจะพูดให้ฟัง” เขาตัดบท

แล้วแม่ก็มีอันต้องห่างหายไปในเวลาค่ามีด.....

แม่โทรศัพท์มาบอกว่า “แม่อยู่ที่บ้านคุณนินนาทจะลูก ไม่ต้อง
เป็นห่วงนะจ๊ะ แม่คงไม่กลับดึก”

เด็กสาวได้แต่รับคำอย่างอ่อนใจ โธ่เอ๊ย อีกแล้วหรือนี่

บางวันหากเธอโทรศัพท์ที่ไปตามก็ไม่เคยต้องผิดหวัง แม่อยู่ที่
บ้านของ นินนาท วรรณกร จริงๆ

“ไม่ต้องรอแม่หรอกจ้ะ หนูนอนเถอะ แม่จะไปกุญแจเข้าบ้านเอง”

“แม่คะ ขับรถคนเดียวดึกๆ อันตรายนะคะ”

“ถ้าดึกคุณนินนาทจะไปส่งจ้ะ”

อีกฝ่ายได้แต่ถอนใจ

คุณศรียรงค์วางโทรศัพท์ หันมายิ้มกับชายหนุ่มซึ่งเพิ่งจะเดิน
เข้ามาได้ชั่วคราว เขาได้ยินเธอพูด พอรู้ว่ากำลังพูดกับใครก็หยุดยืนฟัง

“เด็กๆ โทรมาตามหรือครับ”

“ยายน้อยค่ะ เขาเป็นห่วงแม่”

“รู้สึกว่าจะห่วงมากด้วย” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

คุณศรียรงค์หัวเราะ

“คุณศรียรงค์เคยพูดถึงคุณพ่อให้พวกเขาฟังกันบ้างหรือเปล่าครับ”

“เคยพูดค่ะ... แต่ไม่ได้เล่าอะไรมาก” สีหน้าเธอขัดเขิน

“คุณศรียรงค์ควรจะให้หมด เด็กๆ จะได้วางใจ แล้วน้อย

ก็จะได้เลิกล้มความคิดที่จะจับคู่อาจารย์กับแม่สักที”

“ใช่ อาจารย์ไม่ได้จริงจังอะไรหรอกค่ะ”

“แต่ผมดูออกนะสะ ว่าน้อยจริงจัง ผมว่าเขารักและไว้วางใจ อาจารย์มากที่สุดทีเดียว”

“จริงค่ะ เขาเชียร์อาจารย์ไววิทย์มานาน ฉันเองก็ไม่ว่า เขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรหากรู้เรื่องฉันกับคุณหนูกุล ไม่รู้ว่าจะยอมรับ หรือว่าผิดหวัง...” เธอพูดอย่างกังวล “ตอนนี้คุณหนูกุลยังสุขภาพไม่ค่อยดี อีกไม่นานก็ต้องไปรักษาตัวที่เมืองนอก ฉันตั้งใจว่าจะรอจนกว่าจะกลับมาก่อนจึงจะบอกค่ะ”

ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ “แล้วแต่คุณศรกาญจน์เถอะครับ”

คุณศรกาญจน์ต้องแปลกใจ พอเธอก้าวลงจากรถ กำลังจะหยิบกุญแจเพื่อไขประตูโดยที่ชายหนุ่มลงมายืนรออยู่ใกล้ๆ เพื่อที่จะส่งเธอเข้าบ้าน เธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและเสียงเปิดประตูจากด้านใน

คนที่เปิดประตูให้มีสีหน้าไม่แจ่มใสเสียเลย

“อ้าว น้อย ยังไม่นอนอีกหรือลูก”

“ยังค่ะ น้อยกำลังดูหนังสืออยู่” เป็นคำตอบ แล้วร่างเล็กๆ ในชุดเสื้อนอนเก่าๆ ก็หันวิ่งกลับไปขึ้นบ้าน

นินนาทมองตาม เธอไม่มองเขาเสียด้วยซ้ำ

คุณศรกาญจน์หันมาอย่างจะขอโทษแทน

“เขากำลังวังงและเครียดเรื่องจะสอบนะค่ะ ... คุณนินนาทจะเข้าไปข้างในก่อนไหมคะ”

ชายหนุ่มยิ้มขี้น “ไม่ดีกว่าครับ แล้วพรุ่งนี้ค่อยพบกัน”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ลูกสาวคนเล็กนั่งรออยู่ข้างใน ทำท่าเหมือนกำลังจิตใจจดจ่ออยู่กับการท่องหนังสือ คุณศรกาญจน์ปิดประตูบ้านแล้วหันมาถามว่า

“จะอยู่อีกนานหรือลูก นี่ดีกมากแล้วนะ”

“เดี๋ยวก็จะนอนแล้วค่ะ”

“ดีจัง” เธอทำท่าจะเดินจากไป

“แม่คะ”

“อะไรจะ”

ศรวิรงค์หลบตา ถามเสียงอ่อยๆ ว่า “แม่กับเขาชอบกันจริงๆ หรือคะ”

“ลูกหมายถึงใคร” เธอถามยิ้มๆ

“ก็...” เธอไม่อยากเรียกชื่อออกมาตรงๆ “เจ้าของบริษัทวรการ”

ประกายตาของอีกฝ่ายหยาดระยับขึ้นทันที ในความรู้สึกของเธอ ‘เจ้าของบริษัทวรการ’ คือคนที่ทำงานด้วยกันและเป็นเจ้านายคนเดียวมาตลอดเวลาเกือบยี่สิบปี

สีหน้าเธอปรากฏความชัดเจน “จ๊ะ จริงๆ”

ลูกสาวนิ่งไป ถามไม่เต็มเสียง

“แม่จะแต่งงานกับเขาหรือเปล่า”

ใบหน้าของมารดาเหมือนกำลังไม่สบายใจ น้ำเสียงบอกความวิตกกังวล “แม่มันยังไม่ค่อยแน่ใจจะ มันเกี่ยวกับความเหมาะสมด้วย แต่ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็คงจะแต่ง”

ศรวิรงค์นั่งอึ้ง

“เขาเป็นคนดีและเขาก็ชอบหนูมากจริงๆ”

ใบหน้าอ่อนนุชหม่นหมองบอกถึงความเสียใจและผิดหวัง คุณศรกาญจน์เข้าใจ... ศรวิรงค์มุ่งหมายอยากให้เธอปลงใจกับอาจารย์ผู้เป็นที่รักถึงกับพากเพียรพยายามชักนำมาเป็นเวลานาน ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าแม่กับ ‘คุณหนูกุล’ แอบรักกัน

“แล้วอาจารย์ของน้อยเล่าคะ”

คุณศรกาญจน์พูดอย่างอ่อนโยน “น้อยจำ เรื่องของหัวใจนี้บังคับกันไม่ได้หรอก อาจารย์ของน้อยเป็นคนดีแต่แม่ไม่ได้รู้สึกกับอาจารย์แบบนั้น น้อยลืมเรื่องอาจารย์เสียเถอะ ถึงอย่างไรก็เปลี่ยนใจแม่ไม่ได้ แม่จะแต่งงานกับคนที่แม่เลือก”

อีกฝ่ายนั่งนิ่งหันตาตมมองพื้นห้อง น้ำตาจะหยาดหยดเสียให้ได้

คุณศรกาญจน์ขยับตัว

“อย่านอนตีกะจะ แม่จะไปนอนละ พรุ่งนี้จะต้องรีบตื่นไปทำงาน แม่จอดรถทิ้งไว้ที่บ้านนั่น พรุ่งนี้คุณนินนาทจึงอาสาจะมารับ”